

Binecuvântează, suflete, pe Domnul!
Doamne, Dumnezeule, Tu ești nemărginit de mare!
Tu ești îmbrăcat cu strălucire și măreție!
Te învelești cu lumina ca și cu o manta;
întinzi cerurile ca un cort.
Cu apele Îți întocmești vârful locuinței Tale;
din nori Îți faci carul
și umbli pe aripile vântului.
Din vânturi Îți faci soli
și din flăcări de foc, slujitori.
Tu ai așezat pământul pe temeliiile lui,
și niciodată nu se va clătina.
Tu îl acoperiseși cu adâncul
cum l-ai acoperi cu o haină;
apele stăteau pe munți,
dar, la amenințarea Ta, au fugit,
la glasul tunetului Tău, au luat-o la fugă,
suindu-se pe munți și pogorându-se în văi,
până la locul pe care li-l hotărâseși Tu.
Le-ai pus o margine pe care nu trebuie s-o treacă,
pentru ca să nu se mai întoarcă să acopere pământul.
Tu faci să țâșnească izvoarele în văi
și ele curg printre munți.
Tu adăpi la ele toate fiarele câmpului;
în ele își potolesc setea măgarilor sălbatici.
Păsările cerului locuiesc pe marginile lor
și fac să le răsunе glasul printre ramuri.
Din locașul Tău cel înalt Tu uzi munții;
și se satură pământul de rodul lucrărilor Tale.
Tu faci să crească iarba pentru vite
și verdețuri pentru nevoile omului,
ca pământul să dea hrană:
vin, care înveselește inima omului,
untdelemn, care-i înfrumusețează fața,
și pâine, care-i întărește inima.

Se udă copacii Domnului,
cedrui din Liban, pe care i-a sădit El.
În ei își fac păsările cuiburi;
iar cocostârcul își are locuința în chiparoși;
munții cei înalți sunt pentru țapii sălbatici,
iar stâncile sunt adăpost pentru iepuri.
El a făcut luna ca să arate vremurile;
soarele știe când trebuie să apună.
Tu aduci întunericul și se face noapte:
atunci toate fiarele pădurilor se pun
în mișcare; puii de lei mugesc
upă pradă și își cer hrana de la Dumnezeu.
Când răsare soarele, ele fug înapoi
și se culcă în vizuinile lor.
Dar omul iese la lucrul său
și la munca lui până seara.
Cât de multe sunt lucrările Tale,
Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune
și pământul este plin de făpturile Tale.
Iată marea cea întinsă și mare:
în ea se mișcă nenumărate viețuitoare
mici și mari. Acolo pe ea umblă corăbiile
și în ea este leviatanul acela pe care
l-ai făcut să se joace în valurile ei.
Toate aceste viețuitoare Te așteaptă,
ca să le dai hrana la vreme. Le-o dai
Tu, ele o primesc; Îți deschizi Tu mâna,
ele se satură de bunătățile Tale. Îți ascunzi
Tu Fața, ele tremură; le iei Tu suflarea,
ele mor și se întorc în țărâna lor.
Îți trimiți Tu suflarea: ele sunt
zidite și înnoiești astfel fața pământului.
În veci să țină slava Domnului! Să Se bucure Domnul de lucrările Lui!
El privește pământul, și pământul se cutremură; atinge munții, și ei fumegă.
Voi cânta Domnului cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeul meu cât voi fi!
Fie plăcute Lui cuvintele mele! Mă bucur de Domnul.
Să piară păcătoșii de pe pământ și cei răi să nu mai fie!
Binecuvântează, suflete, pe Domnul! Lăudați pe Domnul! Psalmul 104